

— Dar umbrela mamei?

— Unde mai poți coastele nenorecitei... zise Ionel.

— Jane !... nu-mi vorbi de *mișerabila*, că mă plictisești.

Iancu N. Păun

BOCETUL ȚIGANULUI

— Snoavă din popor —

Un țigan avea și el un dănciuc. Nuștii ce pustia dădu peste dănciuc, că într-o zi, dădu ortul popii. O fi fost el chipos, mintos, mai știu și eu cum o fi fost, dar știu că l'bocea cu foc țiganul și suspina tocmai din băerile inimii:

Găuurguiu teti Gurguiuui
Cum îi țipă dibla 'n cui
Și hareu pe capatăââi!
Cuiismele teti âli nărznaaate
Cum șed în cui nepurtaaate.

Un Român opri pe țigan din bocet și îl întreabă :

— Ce mă, avea cizme fiu-tău ?

Țiganul, mai ostiindu-se din plâns, răspuse :

„Nuuu le-avea, nu le-avea
Da'pusese, tica, gând să'i ia !”

Minona.

BJÖRNSTJERNE BJÖRNSSON

CREDINȚA

Pe câmpia patriei mele locuia o păreche de soți cu șase fii ; își muncea cinstit ogorul mare dar parăginit, până când o nenorocire răpi viața bărbatului și femeea rămase singură cu moșia anevoe de îngrijit și cu cei șase copii. Ea nu-și pierdu curajul, ci duse pe cei doi feciori mai mari la sicriul tatălui și 'i puse să jure peste trupul neînsuflețit, că vor îngriji de frații lor și că vor ajuta pe mama lor, cât le va da Dumnezeu putere. Ei jurară și îndepliniră aceasta până când cel mai mic dintre șase fu confirmat. Atunci ei se socotiră deslegați de jurământul lor, cel mai mare se însură cu văduva unui răzeș și al doilea se însură curând după asta cu sora ei bogată.

Cei patru frați rămași aveau să cârmuiscă totul acuma, după ce fuseseră ei înainte cârmuiți. Ei nu aveau prea mult curaj pentru asta ; din copilărie erau învățați să se fie la o laltă doi câte doi, sau poate chiar câte-și patru și acuma se ținură cu atât mai mult strînși, cu cât aveau nevoie unul de ajutorul celui-lalt.

Nimeni nu-și dădea părerea, până nu credea că cunoaște pe a celor-lalți, ba, în fond nu-și pricepeau bine nici pe a lor, până nu se uita unul în ochii celor-lalți.

Fără ca să se fi sfătuit dinainte, era între dînșii o înțelegere făcută ca să nu se des-

partă cât va trăi mama. Aceasta însă voia alt-ceva și izbuti să tragă de partea sa pe cei doi fii însurați.

Răzășia fusese mult îmbunătățită, avea nevoie de mai multe puteri omenești ; de aceea mama propuse ca să îndestuleze pe cei doi mai mari, iar pământul să l'împartă între cei-lalți patru așa fel, ca doi câte doi să-și gospodărească partea la o altă. Lângă casa cea veche avea să fie clădită una nouă ; într'aceasta să se așeze o păreche, iar cearl'altă să rămie la dânsa. Dar din părechea, care avea să se mute, uuul trebuia să se însoare, pentru că aveau nevoie de ajutor pentru gospodăria casei și a vitelor și mama numi fata pe care o dorea de noră.

Impotriva acestei păreri nimeni n'avea nimic de zis, dar întrebarea era acuma care păreche să se se mute și care de frați să se însoare ? Cel mai mare zise, că la mutat, un e vorba, e gata ; dar de însurat nu voia nici odată și fie-care dintre cei-lalți refuză tot cu aceiași hotărâre această pretenție.

Atunci se înțeleseră cu mama, ca hotărârea să fie lăsată pe mâna fetei însăși. Și sus la stână mama o întrebă într'o seară, dacă n'ar vrea să vie în casa ei ca femeie și fata se învoi bucuos. Da, și pe care dintre flăcăi îl va voi, va putea să l'aibă. Nu, la asta ea nu se gândise încă. Atunci fata trebuie să se gândească acuma, pentru că asta atârnă numai de dânsa. Ei bine, dacă e așa, să fie cel mai mare ; dar pe acesta nu l'poate căpăta pentru că el nu vrea. Atunci ea numi pe cel mai tiner dintre toți. Mama însă fu de părere, că lucrul s'ar părea cam ciudat : — doar e cel mai tiner ! — Atunci cel dinaintea lui. — De ce nu al doilea după cel mare ? — Negreșit, de ce nu și al doilea ? răspuse fata, pentru că la dînsul se gândise toată vremea și de aceea nu l'pomenise.

Însă mamă bănuise chiar din clipa în care cel mai mare spusese că nu vrea să se însoare, că el se teme că al doilea și-a pus ochii pe fată. Al doilea se însură așa dar cu fata și frate-său cel mai mare se mută la dînsul. Cum se împărți acuma pământul, asta n'o află nici un străin de familie, pentru că ei lucrau în devălmășie și adunau ba într'un hambar, ba în cel'lalt.

După o bucată de vreme mama începu să slăbească ; îi trebuia odihnă, așa dar ajutor, și feciorii se înțeleseră să tocmească o fată, care de obicei venea de lucra la dînsii. Cel mai mic avea să întrebe a doua și pe fată la adunatul frunzelor în pădure ; el o cunoștea mai bine.

Dar cel mai mic se vede că se gândise de mult în tăcere la fata asta, pentru că atunci când o întrebă o făcu așa de ciudat în cât fata credu că e propunere de măritiș și dișe da. Flăcăului i se făcu frică, el se duse îndată la frații săi și le spuse cum îi eșiseră lucrurile pe dos. Toți patru deveniră serioși

și nici unul nu îndrăzni să rostească vorba cea d'întăiu. Dar cel dinaintea celui mai mic vedu în ochii acestuia că el iubește tare mult pe fată și că de aceea se speriasă așa de rău. El își bănuia în același timp soarta de a rămânea flăcău, căci dacă se însura cel mai mic el nu putea s'o mai facă.

Inima i se cam acri, pentru că și el își avea o fată care-i plăcea; dar aici nu era nimic de făcut. De aceea el dîse cuvîntul cel d'întăiu, anume că ar fi mai siguri de fată, dacă ea ar ajunge femeie în gospodărie.

Dacă apucase a vorbi unul, cei-l'alți erau înțeleși cu asta și frații se duseră pentru a vorbi cu mama.

Când ajunseră însă acasă, mama se bolnăvise greu; fură siliți să aștepte până să se îndrepte ei și, când ea nu se mai îndreptă, ei ținură sfat.

În sfatul acesta, cel mai mic isbuzi să-i facă să nu se schimbe nimic cîtă vreme va zăcea mama, căci fata avea să îngrijească numai de bolnavă. Așa rămase.

Șase-spre-zece ani zăcu mama. Șase-spre-zece ani o îngriji nora viitoare în tăcere. Șase-spre-zece ani feciorii se adunară în fiecare seară în jurul patului ei pentru a se ruga, iar Dumineca și cei doi mai mari. Ea se rugă adesea în ceasurile aceste de tăcere ca să nu fie uitată cea care o căutase; ei înțeleseseră ce voia dînsa și-i făgăduiră. În tot restimpul acestor șase-spre-zece ani ea își bine-cuvînta boala, pentru că acesta îi dădea răgaz să simte bucuriile unei mame până în clipele cele de pe urmă, ea le mulțumea la fie-ce adunare și o dată fu cea din urmă.

După ce muri ea, cei șase frați se adunară pentru a o duce singuri la proapă. Aci era obiceiul ca și femeile să se ducă la înmormântări și de astă dată se dusee toată parochia, bărbați și femei, toți câți puteau umbla, până la copii — înainte psaltul „cântăreț” pe urmă cei 6 feciori cu sicriul și la sfârșit toată obștia cîntînd de doliu, de se audea în depărtare.

Și după ce moarta fu îngropată și cei șase umpluseră groapa, tot convoiul funebru se duse la biserică, pentru că acolo avea să fie în același timp cununia celui mai tinăr; așa voia frații, pentru că, la urma urmei, amîndouă lucrurile se ținea unu de altu.

Aci predică parochul de atunci, răposatul tată-meu, despre credință și predică așa de entuziasmat, în cît eu, care din întemplant eram de față, credeam, la ieșirea din biserică, că munți, și lacuri, mărimea întregii firii, se topesc la o laltă.

APA ESTE BUNA DE BAUT ?

Pentru a ne convinge dacă din cutare sau cutare fântână, puț, isvor etc., este bună de băut, umplem o sticlă, bine curățită, pe 3 sferturi și punem o linguriță de zahăr sau

mai bine *candel pisat*. Astupăm sticla și o ținem 2 zile într'un loc cald. Dacă după 24—36 ceasuri apa devine turbure (lăptoasă) sau se vor arăta fire de albeață, aceasta va dovedi conținutul de materii organice și alte necurățenii. *Ast-fet de apă nu este bună pentru băut*. Dacă însă apa din sticlă rămâne limpede mai multe zile, putem fi siguri că nu conține nimic vătămător sănătății noastre. Este bine să facem această ușoară încercare în tot-deauna de cîte ori avem de introdus în casa noastră apă de o sursă care nu o cunoaștem încă.

NUMELE SFINȚILOR

— Origina și semnificarea lor —

(urmare și fine)

E.

Edmond Edmu. anglo-saxon iad (fericit), mund (ona). îns. om fericit.

Eduard, anglo-saxon ead (fericire) wort (paznic), îns. pasnicul fericirii.

Eleonora, grec *Eleonore,* însemn. cucuritoarea.

Ehe, sau Ilie, ebraic *El* (D-zeu), *Yah* (demn), îns. D-zeu cel puternic.

Elisabeta, Safta, Elisa, ebraic *El ischa* (scăpare) *beth* (casă) casa de scăpare a lui D-zeu.

Elena, grec. *cleos,* însem. compătimitoarea.

Emile, grec. *haimylos,* însem. supusul.

Emanuel, Manole, ebraic *im* (cu), *nu* (noi), *El* (D-zeu), însem. D-zeu să fie cu noi.

Ernest, teut Ernest, însem. excelentul.

Eugenie, grec. *eugenes,* însem. bine născut.

Eufimie, Eftimia, grec. euphemos, însem. aceia care vorbește bine.

F.

Faust, lat. *faustus,* însem. om fericit.

Felicia, lat. *felix,* însem. fericită.

Felix, vezi *stix.*

Ferdinand, teut *frei* (liber) *mann* (om), însemn. om liber.

Floarea, lat. *flos,* însem. floare.

Florența, storenț, lat. *florens,* însem. înflorit.

Francisc, celtic *franck,* îns. neatârnat.

Frederic, celt. *fried* (odihnă), *rich* (imperiu), însemn. imperiu pacei, liniștei.

G.

Gabriel, Gavrilă, ebraic. îns. puternicul.

Gaston, teut *Gast,* îns. cel ce ospătează.

George, grec. *georgos,* însem. muncitorul.

Grigore, grec. *gregorios,* însem. veghetorul.

Gulielm, Wilhelm, teut gold (aur), helm (cască), însem. cască aurită.